

Arrest
nr. 211 815 van 30 oktober 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SOENEN
Vaderlandstraat 32
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 17 november 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 18 oktober 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 september 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 oktober 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. VERSTRAETEN, die *loco* advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 9 december 2008 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Op 13 januari 2009 wordt zij gemachtigd tot een tijdelijk verblijf. Wegens medische redenen werd haar tijdelijk verblijfsrecht verlengd met één jaar, dit op 27 april 2010, op 12 januari 2011 en op 16 januari 2012.

1.2 Op 14 januari 2013 dient de verzoekende partij een aanvraag in tot verlenging van haar tijdelijk verblijf vermeld in punt 1.1. Op 22 februari 2013 wordt haar de verlenging van het tijdelijk verblijfsrecht

geweigerd. Tegen voormelde weigeringsbeslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen(hierna: de Raad). Op 12 november 2013, bij arrest met nummer 113 666, verwerpt de Raad het tegen deze beslissing ingediende beroep.

1.3 Op 5 juli 2013 dient de verzoekende partij een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9^{ter} van de vreemdelingenwet. Deze tweede aanvraag wordt op 8 augustus 2013 onontvankelijk verklaard.

1.4 Op 20 september 2013 dient de verzoekende partij een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9^{ter} van de vreemdelingenwet. Deze derde aanvraag wordt op 7 november 2013 onontvankelijk verklaard.

1.5 Op 28 mei 2014 dient de verzoekende partij een nieuwe aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9^{ter} van de vreemdelingenwet. Deze aanvraag wordt onvankelijk verklaard op 26 maart 2015. Op 27 november 2015 wordt deze vierde aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9^{ter} van de vreemdelingenwet ongegrond verklaard. Tegen deze beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad. Op 12 april 2016, bij arrest met nummer 165 542, vernietigt de Raad voormelde ongegrondheidsbeslissing.

1.6 Op 1 juni 2016 wordt de aanvraag vermeld in 1.5 opnieuw ongegrond verklaard, doch deze ongegrondheidsbeslissing wordt op 2 augustus 2016 ingetrokken. Het beroep ingediend bij de Raad tegen voormelde ongegrondheidsbeslissing van 1 juni 2016 wordt op 4 oktober 2016 bij arrest met nummer 175 762 verworpen.

1.7 Op 4 oktober 2016 wordt de aanvraag vermeld in 1.5 opnieuw ongegrond verklaard. Op 6 maart 2017, bij arrest met nummer 183 387, wordt deze ongegrondheidsbeslissing van 4 oktober 2016 vernietigt door de Raad.

1.8 Op 27 april 2017 wordt de aanvraag van 28 mei 2014 om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9^{ter} van de vreemdelingenwet onvankelijk, doch ongegrond verklaard.

1.9 Op 18 oktober 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan de verzoekende partij ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

“Aan Mevrouw, die verklaart te heten(1):

naam: H(...)

voornaam: H(...)

geboortedatum: (...)/geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Armenië

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2),

-tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

-tenzij er actueel een asielaanvraag hangende is in een van deze staten,

onmiddellijk na de kennisgeving

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna ‘de wet’) en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1, van de wet:

☐ 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2, van de wet vereiste documenten;

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

☐ *artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven*

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten waarvan het laatste haar werd betekend op 9.05.2017 (bijlage 13 van 27.04.2017).

Betrokkene kwam volgens haar asielverklaring België binnen op 26.05.2008. Betrokkene diende vervolgens op 27.05.2010 een asielaanvraag in. Deze aanvraag werd geweigerd door het CGVS op 27.04.2009. Betrokkene ontving vervolgens op 11.12.2013 per aangetekend schrijven een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13qq 9.12.2013) geldig 30 dagen. Uit de vaststelling dat uit diepgaand onderzoek van het CGVS is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria vervat in de artikelen 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het administratief dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds de vaststellingen van het CGVS en de RVV de veiligheidstoestand in die mate zou zijn gewijzigd, dat betrokkene bij zijn verwijdering een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Betrokkene heeft op 9.12.2008 een regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 9ter van de wet van 15.12.1980. Op 13.01.2009 werd aan betrokkene op basis van deze medische redenen een tijdelijk verblijf toegestaan van 12 maanden. Op 2.03.2009 werd betrokkene in het bezit gesteld van een A-kaart. Betrokkenes tijdelijke verblijf werd meerdere keren verlengd.

Op 22.02.2013 werd de verlenging van betrokkenes tijdelijke verblijf geweigerd. Deze beslissing is op 22.05.2013 aan betrokkene betekend. Betrokkenes verzoek tot nietigverklaring van deze beslissing werd op 12.11.2013 door de RVV verworpen.

Vervolgens diende betrokkene op 5.07.2013 opnieuw een regularisatieaanvraag in op basis van artikel 9ter van de wet van 15.12.1980. Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 8.08.2013. Deze beslissing is aan betrokkene betekend op 9.09.2013. Betrokkene diende op 24.09.2013 een derde regularisatieaanvraag in op basis van artikel 9ter van de wet van 15.12.1980. Ook deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 7.11.2013. Deze beslissing is aan betrokkene betekend op 12.02.2017.

Betrokkene diende op 28.05.2014 nogmaals een regularisatieaanvraag in op basis van medische redenen. Deze werd ongegrond verklaard op 27.04.2017. Deze beslissing is op 9.05.2017 aan betrokkene betekend met een bevel (bijlage 13 van 27.04.2017), geldig 7 dagen.

Uit diepgaand onderzoek van de medische afdeling van de DVZ naar betrokkenes medische toestand alsook de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van adequate behandelingen in haar land van oorsprong, is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria vervat in het artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Hieruit kan redelijkerwijze worden afgeleid dat betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het administratief dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds deze vaststellingen de gezondheidstoestand van betrokkene in die mate zou zijn gewijzigd, dat betrokkene bij haar verwijdering een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Op 2.11.2016 werd aan betrokkene een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13 van 4.10.2016), geldig 7 dagen.

Betrokkene diende op 2.12.2016 een verzoek tot schorsing en nietigverklaring van dit bevel om het grondgebied te verlaten in bij de RVV. Het ingediende beroep heeft geen schorsende werking. De omstandigheid dat de terugleiding naar Armenië wordt uitgevoerd, belet betrokkene niet haar verdediging in hangende procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te laten waarnemen door een advocaat van haar keuze, vermits op haar niet de verplichting rust om persoonlijk te verschijnen.

Deze advocaat kan al het mogelijke doen om de belangen van betrokkene waar te nemen, te behartigen en de lopende procedures te benaastigen.

Betrokkene werd door de stad Antwerpen geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader

van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011)."

1.10 Op 18 oktober 2017 neemt de gemachtigde eveneens een beslissing houdende een inreisverbod (bijlage 13sexies). Het tegen deze beslissing ingesteld beroep is gekend onder het rolnummer 212 713.

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan ingegaan worden op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoekende partij.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 7, 74/13 en 62 van de vreemdelingenwet, van de materiële en formele motiveringsverplichting, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de zorgvuldigheidsplicht, van het redelijkheidsbeginsel, van artikel 24 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest) en van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Ze meent verder dat er sprake is van een schending van artikel 3 van het EVRM en van het evenredigheidsbeginsel.

Ze zet in haar verzoekschrift het volgende uiteen:

"4.1.

De bestreden bestuursbeslissing wordt gemotiveerd als volgt:

"Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten waarvan het laatste haar werd betekend op 09/05/2017

Wat betreft dit laatste bevel van 09/05/2017 wenst verzoekster het volgende te verduidelijken.

Na de vernietiging door de Raad werd beslist tot afgifte van een immatriculatie-attest A, doch tegelijkertijd werd een beslissing van ongegrondheid betekend.

Beide beslissingen werden tegelijk betekend aan de verzoekster, dd. 09/05/2017.

Verzoekster kreeg geen informatie betreffende de mogelijkheden om beroep in te dienen. Het hierbij horende formulier werd door het gemeentebestuur in Antwerpen simpelweg gekopieerd van de beslissing van 02/11/2016.

Om deze redenen werd een klacht ingediend bij de Federale Ombudsdienst, de Ombudsvrouw van de Stad Antwerpen, de burgemeester van de Stad Antwerpen en de Dienst Vreemdelingenzaken voor het frauduleus te werk gaan van hun diensten en voor valsheid in geschrifte.

4.2.

Dat de verwerende partij in de bestreden beslissing, genomen ten aanzien van verzoekende partij, een manifeste beoordelingsfout begaat, door aan verzoekende partij mede te delen dat zij het grondgebied dient te verlaten.

Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen.

Dat een bestuurshandeling aldus is gemotiveerd als niet alleen de concrete feiten maar ook de op die feiten toepasselijke rechtsregels worden vermeld en tevens wordt uitgelegd hoe de toepassing van die rechtsregels op de feiten naar de uiteindelijke beslissing heeft geleid.

Dat dit hier niet op afdoende wijze is gebeurd.

4.3.

Artikel 7 van de Vreemdelingenwet klinkt als volgt:

"Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 110 of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven: (...)" (eigen onderlijning)

Uit deze bepaling blijkt expliciet dat de Dienst Vreemdelingenzaken bij het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten rekening MOET houden met de individuele situatie van de betrokkene, in casu de ernstige medische problematiek van verzoekster.

De Dienst Vreemdelingenzaken had de individuele situatie van de verzoekende partij onder de loep moeten nemen, zodoende tot een juridisch en feitelijk correct besluit te komen in het dossier van de verzoekende partij.

De Dienst Vreemdelingenzaken stelt in de bestreden beslissing het volgende:

"Uit diepgaand onderzoek van de medische afdeling van de DVZ naar betrokkenes medische toestand alsook de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van adequate behandelingen in haar land van oorsprong, is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria vervat in het artikel 9ter van de Vreemdelingenwet Hieruit kan redelijkerwijze worden afgeleid dat betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM."

De loutere verwijzing naar het 'diepgaand onderzoek van de medische afdeling kan in dit geval evenwel absoluut niet volstaan.

Verzoeksters eerste aanvraag overeenkomstig art. 9ter Vreemdelingenwet dd. 09/12/2008 werd ontvankelijk en gegrond verklaard. Zij verkreeg verblijfsrecht wegens medische redenen op datum van 13/01/2009.

Haar verblijfsrecht op basis van medische redenen werd verlengd op datum van 27/01/2010, 12/01/2011 en 16/01/2012.

De reden waarom haar verblijfsrecht uiteindelijk niet langer werd verlengd op datum van 22/02/2013 is haar nog steeds niet duidelijk, daar haar situatie er niets op is verbeterd, integendeel, verzoeksters situatie is er alleen maar op achteruit gegaan, zij dient ook drie maal per week naar de nierdialyse te gaan.

Het daarbij louter verwijzen naar een uitgevoerd onderzoek zonder de concrete elementen te vermelden die aan de grondslag liggen van de ongegrondheidsbeslissing kan hierbij niet beschouwd worden als afdoende motivering in concreto.

4.4.

Er is in casu geen rekening gehouden met de specifieke en humanitaire omstandigheden.

De motiveringsplicht is geschonden.

In casu zijn de humanitaire omstandigheden zeker aanwezig.

- 4.4.1.

Vooreerst dient opgemerkt dat verzoekster in het verleden verblijfsgerechtigd was, en dit tot 22/02/2013, en dat haar verblijfsrecht onterecht werd ingetrokken.

Immers viel in hoofde van verzoekster niets te verwijten.

Hoewel verzoekster nu nog steeds de nodige stappen onderneemt om haar verblijfsrecht te legaliseren, wordt haar toch een bevel tot verlaten van het grondgebied betekend.

- 4.4.2.

Verzoekster heeft destijds een aanvraag tot machtiging tot verblijf op basis van medische redenen in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ingediend, dd. 09/12/2008.

Volgend op deze aanvraag werd aan de verzoekende partij een tijdelijk verblijf (A-kaart) afgeleverd, dd. 02/03/2009.

Verzoekster verbleef sinds 2009 legaal in België. Haar A-kaart werd jaarlijks vernieuwd omwille van haar medische problematiek.

Zonder enig probleem werd verzoekster haar verblijf verlengd tot 22/02/2013. De reden voor de niet verlenging is verzoekster nog steeds niet duidelijk, daar er in haar hoofde niets te verwijten viel.

Het kan niet het opzet geweest zijn van de regularisatie dat verzoeksters verblijfsrecht afhankelijk was van de willekeur de Dienst Vreemdelingenzaken, dat voordien steeds oordeelde tot een verlenging van het verblijfsrecht om vervolgens zonder gewijzigde omstandigheden van gedacht te veranderen.

De verzoekster kon op dat ogenblik immers niets verweten worden.

- 4.4.3.

Hoewel aan verzoekster niets kan verweten worden dat aanleiding zou kunnen geven tot het beëindigen van haar verblijfsrecht, heeft zij er zelf alles aan gedaan om haar verblijf terug te legaliseren.

Echter wordt de verzoekster deze mogelijkheid mits huidige beslissing ontnomen.

- 4.4.4.

Hoewel de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen reeds tweemaal oordeelde dat de Dienst Vreemdelingenzaken haar motivering niet voldoende toegespitst had op de effectieve beschikbaarheid van de nodige medicatie en behandelingen voor mijn cliënte in haar land van herkomst, beperkt de Dienst Vreemdelingenzaken zich opnieuw tot het stellen dat de arts-adviseur bevestigd dat de behandelingen en medicatie beschikbaar zijn in het herkomstland.

De Dienst Vreemdelingenzaken is immers de volgende mening toegedaan in de beslissing:

"Het administratief dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds deze vaststellingen de gezondheidstoestand van betrokkene in die mate zou zijn gewijzigd, dat betrokkene bij haar verwijdering een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM."

Verzoekster kan het hier evenwel absoluut niet mee eens zijn.

Het Bulletin of the World Health Organization, "Armenians struggle for health care and medicines" stelt immers het volgende:

"Since then the system has fragmented along partially free-market lines and is today failing the majority of the people it is supposed to serve. Skewed towards expensive hospital interventions that swallow up more than 50% of the national health budget, the Armenian health system falters at the local community level and is often totally absent from rural areas."

In de Health and Human Rights Journal, "Identifying the gaps: Armenian health care legislation and human rights in patient care protections", staat tevens het volgende te lezen:

"Although a number of developments have aimed to improve the quality and accessibility of Armenia's health care system, a host of factors has prevented the country from fully introducing measures to ensure respect for human rights in patient care."

Er kan dus moeilijk worden van uitgegaan dat verzoekster zonder enig probleem toegang zal hebben tot de nodige zorgverlening en medicatie.

Verzoekster moet immers o.a. driemaal per week naar de nierdialyse.

Er kan hier bijgevolg uitgegaan worden van een schending van artikel 3 EVRM.

4.5.

Er dient in casu effectief rekening te worden gehouden met de hogere rechtsnormen, zoals de bepalingen van het EVRM en het Europees Handvest voor de Grondrechten.

Het is dus geenszins voldoende om te verwijzen naar de bevoegdheid in toepassing art. 7 van de Vreemdelingenwet om uitwijzingsbevelen af te leveren.

Meer nog, in het artikel 7 van de Vreemdelingenwet, waarnaar in de bijlage 13 wordt verwezen, staat uitdrukkelijk 'onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag...'.¹

Deze zinsnede toont op expliciete wijze de prioriteit van de internationale verdragen aan (hetgeen absoluut aan de orde is, gelet op de hiërarchie van de rechtsnormen).

De kwetsieuze uitwijzingsbeslissing schendt meerdere internationale verdragsbepalingen.

Artikel 8 EVRM bepaalt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht; dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Verzoeksters leven staat in casu op het spel.

Geen enkele rechtvaardigheidsgrond voor de inmenging kan in casu worden weerhouden.

De beslissing schendt hiermee manifest de grondrechten.

Naast het artikel 8 EVRM roept de verzoekende partij ook een schending in van artikel 3 van het EVRM in:

"Verbod van foltering:

Niemand mag worden onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. "

Verzoekster zou een eventuele terugkeer naar Armenië ervaren als een onmenselijke behandeling aangezien zij niet kan rekenen op vrienden en familie om haar te steunen en te helpen, mede gelet op de ontoegankelijkheid van zorgverlening en medicatie.

In de medische regularisatie werd herhaaldelijk vermeld dat verzoekster te maken heeft met suïcidale neigingen. Dergelijke instabiliteit leidt tot een nog grotere gevoel van vernedering.

Verzoekster die reeds kampt met psychologische problemen en afhangt van zorgverlening en medicatie, ziet een terugkeer naar Armenië als een bestraffing.

Op deze manier wordt zij immers veroordeeld tot een leven zonder gelijkwaardige zorgverlening en toegang tot correcte hulpverlening en medicatie.

4.6.

Het zorgvuldigheidsbeginsel brengt met zich mee dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze dient voor te bereiden. De beslissing dient eveneens het resultaat te zijn van een correcte feitenvinding. Het evenredigheidsbeginsel stelt ertoe dat het bestuur in rechte en in feite een verantwoorde beslissing neemt.

Het redelijkheidsbeginsel stelt ertoe dat het bestuur in rechte en in feite een verantwoorde beslissing neemt. Het legt de overheid de verplichting op om bij het nemen van een beslissing alle belangen tegen elkaar af te wegen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient, bij zijn uitoefening van zijn wettelijk toezicht, na te gaan of de Dienst Vreemdelingenzaken bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of hij die correct heeft beoordeeld en of hij op grond daarvan niet kennelijk onredelijk tot zijn besluit is gekomen.

De persoonlijke situatie van de verzoekende partij dient aldus in rekening gebracht te worden en de Dienst Vreemdelingenzaken dient zich hieromtrent te informeren teneinde met kennis van zaken te kunnen beslissen.

De Dienst Vreemdelingenzaken sluit in casu op een onredelijke wijze haar ogen voor de specifieke situatie en de ernstige medische problematiek van verzoekende partij.

De Dienst Vreemdelingenzaken kan dan ook niet in alle redelijkheid voorhouden met kennis van zaken te hebben geoordeeld.

De bestreden beslissing is manifest onredelijk.

Zo stelde Professor SUETENS in 1981 dat het redelijkheidsbeginsel is geschonden "wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, m.a.w. wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld" (zie M. BOES, "Het redelijkheidsbeginsel" in Administratieve Rechtsbibliotheek: Beginsel van behoorlijk bestuur, I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), Brugge die Keure, 2006, nr. 235).

"Heel precies kan men tellen dat het redelijkheidsbeginsel een aspect is van het motiveringsbeginsel. Het motiveringsbeginsel is erg ruim, en zelfs al beperkt men het tot het 'afdoende' karakter, omvat het vele aspecten zoals OPDEBEEK en COOLSAET aantonen: de motivering moet duidelijk zijn, niet tegenstrijdig, juist, pertinent, concreet, precies en volledig." (zie M. BOES, l.c., nr. 238, p. 179).

"Om na te gaan of het bestuur de grenzen van redelijkheid niet heeft overschreden, zal de rechter tot een marginale toetsing van het bestuursoptreden overgaan en de kennelijke wanverhouding tot de feiten waarop de beslissing is gebaseerd, sanctioneren. Wat het redelijkheidsbeginsel de rechter toestaat; is niet het oordeel over te doen maar is enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat, wanneer de door het bestuur geponeerde verhouding tussen beslissing en feiten in werkelijkheid ontbreekt." (zie A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME, en J. VANDE LANOTTE, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Mechelen, Kluwer, 2002, p. 55- 56).

Uit de beslissing blijkt niet dat de Dienst Vreemdelingenzaken op een afdoende wijze kennis heeft genomen van de persoonlijke situatie van de verzoekende partij. Nochtans was deze situatie haar genoegzaam bekend. De Dienst Vreemdelingenzaken kan dan ook niet voorhouden in alle redelijkheid met kennis van zaken te hebben geoordeeld.

De bestreden beslissing is kennelijk onzorgvuldig en niet draagkrachtig gemotiveerd.

Immers moet de overheid in staat zijn om met kennis van zaken te beslissen en de betrokken belangen zorgvuldig in te schatten en af te wegen en rekening te houden met de internationale verdragen, derwijze dat de particuliere belangen niet nodeloos worden geschaad.

In casu worden de belangen van de verzoekster ernstig geschaad.

4.7.

Uit al het bovenvermelde blijkt dat de beslissing tot het verlaten grondgebied bijgevolg vernietigd dient te worden.”

3.2 De Raad merkt vooreerst op dat het verzoekschrift overeenkomstig artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en de middelen moet bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden verstaan de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (cf. RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135 618; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972).

De Raad wijst erop dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die/dat zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden. In voorliggend geval voert de verzoekende partij in de hoofding van haar enig middel onder meer de schending aan van artikel 24 van het Handvest zonder enige verdere precisering bij de uiteenzetting van haar middel zodat ze nalaat uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing dit artikel inzake de rechten van het kind schendt. Omdat het niet aan de Raad toekomt hieruit een middel te distilleren of deze zelf in te vullen, moet ambtshalve worden vastgesteld dat dit onderdeel van het enig middel als onontvankelijk moet worden beschouwd.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, waarvan de verzoekende partij de schending aanvoert, luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals artikel 8 van het EVRM en artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag. Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EU van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn) en dient richtlijnconform te worden toegepast.

Uit artikel 74/13 van de vreemdelingenwet kan slechts worden afgeleid dat de gemachtigde bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening moet houden met welbepaalde fundamentele rechten, in het bijzonder met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven, en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling.

Hoewel artikel 74/13 van de vreemdelingenwet geen motiveringsverplichting inhoudt, moet minstens uit de stukken van het administratief dossier blijken dat de gemachtigde rekening heeft gehouden met alle elementen die nuttig zijn voor een beoordeling in het licht van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en dat hieruit blijkt dat er een zorgvuldig onderzoek is gebeurd.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van de formele motiveringsplicht wijst de Raad erop dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 – net als artikel 62, § 2, van de vreemdelingenwet – de administratieve overheid verplichten in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op “afdoende” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat hij met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 9 september 2015, nr. 232.140).

Met betrekking tot de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, merkt de Raad op dat de materiële motiveringsplicht inhoudt dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (cf. RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). De

materiële motivering vereist met andere woorden dat voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven met een voldoende feitelijke grondslag moeten bestaan.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Met betrekking tot de ingeroepen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt erop gewezen dat dit beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (cf. RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Met betrekking tot de ingeroepen schending van het redelijkheidsbeginsel wordt erop gewezen dat dit beginsel slechts geschonden is wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van een bepaalde keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is (cf. RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt.

Artikel 8 van het EVRM waarvan de verzoekende partij de schending aanvoert, bepaalt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Hoewel deze bepaling geen uitdrukkelijk procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties waar sprake is van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, Ciliz/Nederland, § 66) als voor situaties waar sprake is van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 46; EHRM 10 juli 2014, Tanda-Muzinga/Frankrijk, § 68).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (cf. RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van het bestuur om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan het kennis heeft of zou moeten hebben.

Het waarborgen van een recht op eerbiediging van het gezins- en privéleven, veronderstelt het bestaan van een gezins- en privéleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Artikel 8 van het EVRM definieert niet de begrippen ‘gezinsleven’ en ‘privéleven’, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezinsleven en privéleven is een feitenkwestie (zie EHRM 12 juli 2001, nr. 25702/94, K. en T. v. Finland, § 150; EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29). Dit gezins- en/of privéleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat bij de beoordeling van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een 'fair balance' moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins/ privé-leven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren. (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900)

Artikel 3 van het EVRM, waarvan eveneens de schending wordt aangevoerd, luidt als volgt:

"Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen".

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 78; EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 108 *in fine*).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, *Said/Nederland*, § 54; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 67; EHRM 15 november 1996, *Chahal/Verenigd Koninkrijk*, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 9; EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, § 131; EHRM 4 februari 2005, *Mamatkulov en Askarov/Turkije*, § 73; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 68).

Wat betreft het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (*cf.* EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 359 *in fine*).

Zo stelt het EHRM dat het in principe aan de verzoekende partij toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, *Auad/Bulgarije*, § 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moeten de verzoekende partijen over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 366), wat *in casu* het geval is nu de verzoekende partij meerdere aanvragen om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet indiende waarbij zij dus de kans heeft gehad deze omstandigheden te doen gelden.

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. *mutatis mutandis*: EHRM 11 oktober 2011, *Auad/Bulgarije*, § 99, punt (f); EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 81; EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah e.a./Verenigd Koninkrijk*, § 107 en EHRM 20 maart 1991, *Cruz Varas e.a./Zweden*, §§ 75-76). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 293 en 388).

De Raad stelt in de eerste plaats vast dat de bestreden beslissing duidelijk het determinerend motief aangeeft op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, met name artikel 7, eerste lid, 1° en 74/14 § 3, 4°, van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing bevat ook een motivering in feite. Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de inhoud ervan de verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en haar toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. In de bestreden beslissing wordt uitdrukkelijk gesteld dat de verzoekende partij niet in het bezit is van een geldig visum, wat zij niet betwist en dat zij geen gevolg heeft gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten waarvan het laatste haar werd betekend op 9 mei 2017 (bijlage 13 van 27 april 2017). De gemachtigde geeft verder aan dat betrokkene volgens haar asielerklaring België binnenkwam op 26.05.2008, vervolgens op 27.05.2010 een asielaanvraag indiende, dat deze aanvraag werd geweigerd door het CGVS op 27.04.2009 en dat betrokkene vervolgens op 11.12.2013 per aangetekend schrijven een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13qq 9.12.2013) ontving geldig 30 dagen. Uit de vaststelling dat er een diepgaand onderzoek is geweest van het CGVS, is volgens de gemachtigde gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria vervat in de artikelen 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. De gemachtigde geeft in dit verband aan dat het administratief dossier geen stukken bevat die er op kunnen wijzen dat sinds de vaststellingen van het CGVS en de RVV de veiligheidstoestand in die mate zou zijn gewijzigd, dat betrokkene bij zijn verwijdering een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. In de bestreden beslissing wordt vervolgd dat betrokkene op 9.12.2008 een regularisatieaanvraag heeft ingediend op basis van artikel 9ter van de wet van 15.12.1980, dat op 13.01.2009 aan betrokkene op basis van deze medische redenen een tijdelijk verblijf werd toegestaan van 12 maanden, dat op 2.03.2009 betrokkene in het bezit werd gesteld van een A-kaart en dat betrokkene tijdelijke verblijf meerdere keren werd verlengd. De gemachtigde geeft nog aan dat op 22.02.2013 de verlenging van betrokkene tijdelijke verblijf werd geweigerd, dat deze beslissing op 22.05.2013 aan betrokkene is betekend en dat betrokkene verzoek tot nietigverklaring van deze beslissing op 12.11.2013 door de RVV werd verworpen. De gemachtigde wijst er in de bestreden beslissing op dat betrokkene vervolgens op 5.07.2013 opnieuw een regularisatieaanvraag indiende op basis van artikel 9ter van de wet van 15.12.1980, dat deze aanvraag onontvankelijk werd verklaard op 8.08.2013, dat deze beslissing aan betrokkene is betekend op 9.09.2013, dat betrokkene op 24.09.2013 een derde regularisatieaanvraag indiende op basis van artikel 9ter van de wet van 15.12.1980, dat ook deze aanvraag onontvankelijk werd verklaard op 7.11.2013 en dat deze beslissing aan betrokkene is betekend op 12.02.2017. Er wordt in de bestreden beslissing verder opgemerkt dat betrokkene op 28.05.2014 nogmaals een regularisatieaanvraag indiende op basis van medische redenen, dat deze ongegrond werd verklaard op 27.04.2017, dat deze beslissing op 9.05.2017 aan betrokkene is betekend met een bevel (bijlage 13 van 27.04.2017), geldig 7 dagen. De gemachtigde oordeelt in de bestreden beslissing dat uit diepgaand onderzoek van de medische afdeling van de DVZ naar betrokkene medische toestand alsook de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van adequate behandelingen in haar land van oorsprong, is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria vervat in het artikel 9ter van de vreemdelingenwet en dat hieruit redelijkerwijze kan worden afgeleid dat betrokkene geen reëel

risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Hij geeft aan dat het administratief dossier geen stukken bevat die er op kunnen wijzen dat sinds deze vaststellingen de gezondheidstoestand van betrokkene in die mate zou zijn gewijzigd, dat betrokkene bij haar verwijdering een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. In de bestreden beslissing wordt ook nog aangegeven dat op 2.11.2016 aan betrokkene een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13 van 4.10.2016) werd gegeven, geldig 7 dagen en dat betrokkene op 2.12.2016 een verzoek tot schorsing en nietigverklaring van dit bevel om het grondgebied te verlaten indiende bij de RVV. De gemachtigde stelt dat het ingediende beroep geen schorsende werking heeft en dat de omstandigheid dat de terugleiding naar Armenië wordt uitgevoerd, betrokkene niet belet haar verdediging in hangende procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te laten waarnemen door een advocaat van haar keuze, vermits op haar niet de verplichting rust om persoonlijk te verschijnen. De gemachtigde stelt dat deze advocaat al het mogelijke kan doen om de belangen van betrokkene waar te nemen, te behartigen en de lopende procedures te benaastigen. Ten slotte wordt in de bestreden beslissing nog opgemerkt dat betrokkene door de stad Antwerpen werd geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011).

De verzoekende partij gaat vooreerst in op de motivering dat zij onder meer geen gevolg heeft gegeven aan het haar betekend bevel op 9 mei 2017 (bijlage 13 van 27 april 2017). Ze wenst te verduidelijken dat na de vernietiging door de Raad werd beslist tot afgifte van een immatriculatie-atteest A, doch tegelijkertijd een beslissing van ongegrondheid werd betekend en dat beide beslissingen (aldus de ongegrondheidsbeslissing en de beslissing tot afgifte van een AI) haar tegelijk werden betekend op 09/05/2017. De verzoekende partij betoogt dat zij geen informatie kreeg betreffende de mogelijkheden om beroep in te dienen en dat het hierbij horende formulier door het gemeentebestuur in Antwerpen simpelweg werd gekopieerd van de beslissing van 02/11/2016. Ze geeft aan dat om deze redenen een klacht werd ingediend bij de Federale Ombudsdienst, de Ombudsvrouw van de Stad Antwerpen, de burgemeester van de Stad Antwerpen en de Dienst Vreemdelingenzaken voor het frauduleus te werk gaan van hun diensten en voor valsheid in geschrifte.

De Raad merkt in dit verband op dat het gegeven dat voormelde ongegrondheidsbeslissing en de beslissing tot afgifte van een AI haar tegelijk werden betekend op 9 mei 2017 in geen geval het bestaan en de rechtsgeldige betekening van het bevel om het grondgebied te verlaten van 27 april 2017, betekend op 9 mei 2017 aantast. Hoewel de voormelde beslissingen op dezelfde dag werden betekend, blijkt duidelijk dat de beslissing tot afgifte van een AI dateert van 28 maart 2017, terwijl de ongegrondheidsbeslissing inzake de aanvraag van 28 mei 2014 om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet werd genomen op 27 april 2017. Waar de verzoekende partij voorhoudt dat zij geen informatie kreeg betreffende de mogelijkheden om beroep in te dienen, stelt de Raad vast dat uit de akte van kennisgeving bijgevoegd aan de ongegrondheidsbeslissing wel degelijk blijkt dat werd gewezen op de beroepsmogelijkheden waarbij het volgende werd aangegeven: *“Prière d'informer l'intéressé que cette décision, conformément à l'article 39/2, §2, de la loi du 15 décembre 1980, est susceptible de recours en annulation près le Conseil du Contentieux des Étrangers, qui doit être introduit, par voie de requête, dans les trente jours de la notification de cette décision.*

Une action en suspension peut être introduite conformément à l'article 39/82 de la loi du 15 décembre 1980. Sauf dans le cas d'extrême urgence, tant l'action en suspension que le recours en annulation doivent être introduits par un seul et même acte.

Sans préjudice des autres modalités légales et réglementaires, le recours susmentionné et l'action visée ci-dessus sont introduits par voie de requête qui doit répondre aux conditions mentionnées à l'article 39/78 de la loi du 15 décembre 1980 et à l'article 32 du Règlement de procédure du Conseil du Contentieux des Étrangers. Ils sont introduits auprès du Conseil par courrier recommandé à la poste, sous réserve des dérogations prévues à l'article 3, 61, alinéas deux et quatre, du RP CCE, au Premier Président du Conseil du Contentieux des Étrangers, rue Gaucheret 92-94, à 1030 Bruxelles.

Sous réserve de l'application de l'article 39/79 de la loi du 15 décembre 1980, l'introduction d'un recours en annulation et d'une action en suspension ne suspend pas l'exécution de la présente mesure.”

De Raad wijst er overigens op dat ook uit de akte van kennisgeving bijgevoegd aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 27 april 2017 uitdrukkelijk blijkt dat hierop omstandig “de beroepsmogelijkheden” worden vermeld waarbij het volgende wordt aangegeven: *“Bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan een beroep tot nietigverklaring worden ingediend tegen de beslissing(en), overeenkomstig artikel 39/2, § 2, van de wet van 15 december 1980. Dit beroep moet binnen de dertig dagen na de kennisgeving van deze beslissing(en) door middel van een verzoekschrift*

worden ingediend. Indien de betrokkene zich bevindt in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de wet, of ter beschikking is gesteld van de regering, moet het verzoekschrift binnen vijftien dagen na de kennisgeving van de beslissing worden ingediend, krachtens artikel 39/57, § 1, tweede lid, van de wet van 15 december 1980. (...) Een vordering tot schorsing kan ingediend worden overeenkomstig artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980. Behoudens in het geval van uiterst dringende noodzakelijkheid moeten in een en dezelfde akte zowel de vordering tot schorsing als het beroep tot nietigverklaring worden ingesteld. Behoudens toestemming van betrokkene, wordt slechts overgegaan tot gedwongen tenuitvoerlegging na het verstrijken van de nieuwe beroepstermijn bedoeld in artikel 39/57, § 1, derde lid, die 10 dagen bedraagt of na het UDN-verwerpingsarrest. Bij een tweede verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel wordt de termijn herleid tot vijf dagen. In het geval van deze beslissing is de termijn vijf dagen. (...) Onverminderd andere wettelijke en reglementaire modaliteiten, worden het hierboven bedoelde beroep en de hierboven bedoelde vordering ingediend door middel van een verzoekschrift, dat moet voldoen aan de vereisten vermeld in artikel 39/78 van de wet van 15 december 1980 en in artikel 32 van het Procedurereglement Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (PR RvV). Zij worden ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij ter post aangetekend schrijven, onder voorbehoud van de afwijkingen voorzien bij artikel 3 § 1, tweede en vierde lid van het PR RvV, aan de Eerste Voorzitter van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Gaucheretstraat 92-94, te 1030 Brussel. (...) Onder voorbehoud van de toepassing van artikel 39/79 van de wet van 15 december 1980 schorst het indienen van een beroep tot nietigverklaring en van een vordering tot schorsing de tenuitvoerlegging van onderhavige maatregel niet. Een rubriek "FAQ" kan via de website <http://www.rvv-cce.be> worden geraadpleegd". Het gegeven dat deze (standaard)informatie ook terug te vinden is in de beslissing van 2 november 2016 en dat een klacht werd ingediend bij de Federale Ombudsdienst, de Ombudsvrouw van de Stad Antwerpen, de burgemeester van de Stad Antwerpen en de Dienst Vreemdelingenzaken, kan hoe dan ook geen afbreuk doen aan de kennisgeving en juistheid ervan. De Raad wijst er dan ook op dat de verzoekende partij het gegeven dat zij heeft nagelaten een beroep in te dienen tegen het bevel van 27 april 2017 dat haar werd betekend op 9 mei 2017, niet kan afwentelen op de gemachtigde. De Raad stipt aan dat voormelde beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten van 27 april 2017 definitief en uitvoerbaar is.

Gelet op het voorgaande kan de verzoekende partij met haar betoog geen afbreuk aan de vaststelling in de bestreden beslissing dat zij geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 27 april 2017 haar betekend op 9 mei 2017.

Waar de verzoekende partij aanvoert dat hoewel zij nu nog steeds de nodige stappen onderneemt om haar verblijfsrecht te legaliseren haar toch een bevel tot het verlaten van het grondgebied wordt betekend, wijst de Raad erop dat zij hiermee in geen geval aantoonde dat het louter stappen ondernemen om haar verblijf te legaliseren, de uitvoerbaarheid van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten zou schorsen of de gemachtigde zou verhinderen van het toepassen van artikel 7 van de vreemdelingenwet. De Raad wijst er overigens op dat in de bestreden beslissing wordt aangegeven dat zij door de stad Antwerpen werd geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011), wat zij in geen geval betwist.

De verzoekende partij betoogt verder dat de gemachtigde haar individuele situatie onder de loep had moeten nemen zodoende tot een juridisch en feitelijk correct besluit te komen. Ze voert aan dat de loutere verwijzing naar het "diepgaand onderzoek van de medische afdeling" in dit geval evenwel absoluut niet kan volstaan. De verzoekende partij betoogt dat de reden waarom haar verblijfsrecht uiteindelijk niet langer werd verlengd op datum van 22 februari 2013 haar nog steeds niet duidelijk is daar haar situatie er niet op verbeterd is, integendeel, ze stelt dat haar situatie er alleen maar op achteruit is gegaan en zij drie maal per week naar de nierdialyse moet gaan. Ze benadrukt dat geen rekening werd gehouden met haar specifieke en humanitaire omstandigheden. De verzoekende partij meent dat haar verblijfsrecht onterecht ingetrokken werd en wijst erop dat ze nu nog steeds de nodige stappen onderneemt om haar verblijfsrecht te legaliseren maar haar toch een bevel tot het verlaten van het grondgebied wordt betekend. Ze vervolgt dat hoewel de Raad reeds tweemaal oordeelde dat de Dienst Vreemdelingenzaken haar motivering niet voldoende toegespitst had op de effectieve beschikbaarheid van de nodige medicatie en behandelingen in haar land van herkomst, de Dienst Vreemdelingenzaken zich opnieuw beperkt tot het stellen dat de arts-adviseur bevestigt dat de behandelingen en medicatie beschikbaar zijn in het herkomstland. Ze wijst in dit verband op het "Bulletin of the World Health Organization" en op een artikel in de "Health and Human Rights Journal" waarbij ze

stelt dat er moeilijk van uitgegaan kan worden dat zij zonder enig probleem toegang zal hebben tot de nodige zorgverlening en medicatie. Ze stelt dat het dus geenszins voldoende is om te verwijzen naar de bevoegdheid in toepassing van artikel 7 van de vreemdelingenwet om uitwijzingsbevelen af te leveren. De verzoekende partij geeft vervolgens aan dat zij een eventuele terugkeer naar Armenië zou ervaren als een onmenselijke behandeling aangezien zij niet kan rekenen op vrienden en familie om haar te steunen en te helpen, mede gelet op de ontoegankelijkheid van zorgverlening en medicatie. Ze wijst er in dit verband op dat in de medische regularisatie herhaaldelijk werd vermeld dat zij te maken heeft met suicidale neigingen. Ze voert aan dat ze reeds kampt met psychologische problemen en afhankelijk van zorgverlening en medicatie, zodat ze een terugkeer naar Armenië als een bestraffing ziet en dat zij op deze manier immers wordt veroordeeld tot een leven zonder gelijkwaardige zorgverlening en toegang tot correcte hulpverlening en medicatie.

De Raad stelt in de eerste plaats vast dat, in tegenstelling tot wat de verzoekende partij voorhoudt, uit de concrete motivering zoals hoger weergegeven blijkt dat in de bestreden beslissing wel degelijk rekening werd gehouden met haar specifieke omstandigheden. Zo merkt de Raad op dat in de bestreden beslissing aangaande de gezondheid van de verzoekende partij wordt gewezen op de verschillende aanvragen om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, waaronder de laatste aanvraag van 28 mei 2014 die op 27 april 2017 ongegrond werd verklaard, en daarna als volgt wordt gemotiveerd: *“Uit diepgaand onderzoek van de medische afdeling van de DVZ naar betrokkenes medische toestand alsook de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van adequate behandelingen in haar land van oorsprong, is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria vervat in het artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Hieruit kan redelijkerwijze worden afgeleid dat betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het administratief dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds deze vaststellingen de gezondheidstoestand van betrokkene in die mate zou zijn gewijzigd, dat betrokkene bij haar verwijdering een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.”* Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de laatste aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet van 28 mei 2014 inderdaad ongegrond werd verklaard op 27 april 2017, wat de verzoekende partij in geen geval betwist. In deze ongegrondheidsbeslissing van 27 april 2017 wordt het volgende gesteld: *“L'intéressé invoque un problème de santé à l'appui de sa demande d'autorisation de séjour justifiant, selon lui, une régularisation de séjour en Belgique. Le Médecin de l'Office des Etrangers (O.E.), compétent pour l'évaluation de l'état de santé de l'intéressé et, si nécessaire, pour l'appréciation des possibilités de traitement au pays d'origine et/ou de provenance, a ainsi été invité à se prononcer quant à un possible retour vers l'Arménie, pays d'origine du requérant.*

Dans son avis médical remis le 26.04.2017, le médecin de l'O.E. atteste que le requérant présente une pathologie et affirme que l'ensemble des traitements médicamenteux et suivi requis sont disponibles au pays d'origine. Il ajoute que ces soins médicaux sont accessibles au requérant et que son état de santé ne l'empêche pas de voyager. Dès lors, le médecin de l'O.E. conclut qu'il n'y a pas de contre-indication d'un point de vue médical à un retour du requérante dans son pays d'origine.

Vu l'ensemble de ces éléments, il n'apparaît pas que l'intéressé souffre d'une maladie dans un état tel qu'il entraîne un risque réel pour sa vie ou son intégrité physique ou il n'apparaît pas que l'intéressé souffre d'une maladie dans un état tel qu'elle entraîne un risque réel de traitement inhumain ou dégradant lorsqu'il n'existe aucun traitement adéquat dans son pays d'origine ou dans le pays où il séjourne. Par conséquent, il n'existe pas de preuve qu'un retour au pays de séjour soit une atteinte à la directive Européenne 2004/83/CE, ni à l'article 3 CEDH.

Le rapport du médecin est joint à la présente décision. Les documents sur le pays d'origine se trouvent dans le dossier administratif du requérant”.

De Raad stipt aan dat de verzoekende partij heeft nagelaten een beroep in te dienen tegen deze ongegrondheidsbeslissing van 27 april 2017, waarvan het medisch advies van 26 april 2017 integraal deel uitmaakt, zodat deze definitief zijn.

Uit het voorgaande blijkt dat – zoals de gemachtigde aangeeft in de bestreden beslissing – de gezondheidstoestand van de verzoekende partij reeds omstandig werd beoordeeld naar aanleiding van de ongegrondheidsbeslissing van 27 april 2017, waarbij nogmaals moet benadrukt worden dat hiertegen geen beroep werd aangetekend. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt niet dat de verzoekende partij sindsdien andere gezondheidsproblemen ter kennis heeft gebracht en blijkt niet dat zij sindsdien in haar hoofde een nieuwe aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet heeft ingediend waarmee de gemachtigde ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing rekening mee had kunnen en moeten houden. Zij blijft ook thans in haar verzoekschrift in gebreke aan te tonen welke andere specifieke nieuwe gezondheidsproblemen zij sinds het onderzoek in het kader van de beslissing van 27 april 2017 zou ondervinden waarover de gemachtigde nog had moeten motiveren en

die aantonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling.

Door louter te beweren dat haar situatie erop achteruit is gegaan en voornamelijk de medische elementen (zoals onder meer driemaal per week naar de nierdialyse gaan en de suïcidale neigingen) te herhalen die zij heeft aangevoerd in haar eerdere aanvragen om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, kan zij geen afbreuk doen aan de vaststelling dat haar medische toestand evenals de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van adequate behandelingen in haar land van oorsprong reeds omstandig werd onderzocht. Waar zij in dit verband nog wijst op het *“Bulletin of the World Health Organization”* evenals op een artikel in *“Health and Human Rights Journal”* stelt de Raad in de eerste plaats vast dat zij bij de inventaris van haar stukken aangeeft dat deze dateren van *“07/2009”* en *“03/12/2013”*. Aangezien deze informatie dateert van 2009 en 2013 terwijl het medisch advies dateert van 26 april 2017 en zich in het administratief dossier recentere bronnen bevinden aangaande de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de adequate behandelingen in Armenië (onder meer een Medical Country of Origin Information van 11 maart 2017), toont de verzoekende partij met haar loutere verwijzing naar algemene rapporten niet aan dat haar situatie sinds het medisch advies van 26 april 2017 zou gewijzigd zijn. Bovendien beperkt de verzoekende partij zich tot een verwijzing naar algemene rapporten waaruit zij bepaalde onderdelen citeert, zonder deze echter concreet te betrekken op haar persoonlijke situatie.

De Raad wijst er verder op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn een schending van artikel 3 van het EVRM aan de orde kan zijn (EHRM 27 mei 2008, nr. 26.565/05, N./ Verenigd Koninkrijk). Het begrip *“uitzonderlijke gevallen”* werd nader omschreven in de zaak *Paposhvili / België* (EHRM 13 december 2016, nr. 41738/10) waarbij het Hof stelde: *“183. The Court considers that the “other very exceptional cases” within the meaning of the judgment in N. v. the United Kingdom (§ 43) which may raise an issue under Article 3 should be understood to refer to situations involving the removal of a seriously ill person in which substantial grounds have been shown for believing that he or she, although not at imminent risk of dying, would face a real risk, on account of the absence of appropriate treatment in the receiving country or the lack of access to such treatment, of being exposed to a serious, rapid and irreversible decline in his or her state of health resulting in intense suffering or to a significant reduction in life expectancy. The Court points out that these situations correspond to a high threshold for the application of Article 3 of the Convention in cases concerning the removal of aliens suffering from serious illness.”* (Het Hof oordeelt dat onder *“andere zeer uitzonderlijke gevallen”*, zoals bedoeld in de zaak *N v. Verenigd Koninkrijk* die aanleiding kunnen geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM dient begrepen te worden: *“de situaties die een verwijdering van een ernstig zieke persoon inhouden waarbij substantiële gronden zijn aangetoond om aan te nemen dat deze persoon, hoewel niet in imminent levensgevaar, een reëel risico loopt, omwille van de afwezigheid van of het gebrek aan toegang tot adequate behandeling in de ontvangende staat, te worden blootgesteld aan een ernstige, snelle en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand resulterende in intens lijden of in een opmerkelijke vermindering van de levensverwachting”*). Het Hof wijst erop dat deze situaties overeenstemmen met de hoge drempel inzake de toepassing van artikel 3 van het EVRM in zaken die betrekking hebben op de verwijdering van ernstig zieke vreemdelingen. *In casu* toont de verzoekende partij dergelijke uitzonderlijke situatie evenwel niet aan, te meer gelet op het gegeven dat zij sinds de ongegrondheidsbeslissing van 27 april 2017 geen andere gezondheidsproblemen ter kennis heeft gebracht en ook niet blijkt dat zij in haar hoofdte sindsdien een nieuwe aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet heeft ingediend.

De verzoekende partij maakt, gelet op het voorgaande, geen schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk.

In zoverre de verzoekende partij met haar betoog voornamelijk kritiek op de niet in het geding zijnde ongegrondheidsbeslissing van 27 april 2017 inzake haar aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet evenals het medisch advies van 26 april 2017, wordt erop gewezen dat deze kritiek niet pertinent is naar aanleiding van voorliggend beroep, alwaar slechts het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) van 18 oktober 2017 aan de orde is. Zij kon voormelde ongegrondheidsbeslissing met de ter beschikking staande rechtsmiddelen aanvechten, wat zij echter heeft nagelaten. Voormelde kritiek kan zodoende niet leiden tot de nietigheid van de huidige bestreden beslissing. Ook waar zij kritiek uit op het gegeven dat haar verblijfsrecht niet langer werd verlengd op

datum van 22 februari 2013 wordt opgemerkt dat dat deze kritiek niet pertinent is naar aanleiding van voorliggend beroep.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet wijst de Raad erop dat – daargelaten de vaststelling dat met de gezondheid ook uitdrukkelijk rekening werd gehouden in de bestreden beslissing - zich in het administratief dossier een synthesesnota van 28 maart 2017 inzake artikel 74/13 van de vreemdelingenwet bevindt waarbij rekening werd gehouden met het gezinsleven, het hoger belang van het kind en de gezondheidstoestand. Bij “*Unité familiale*” wordt aangegeven dat betrokkene alleen is in België en dat bovendien het hebben van sociale relaties met Belgische onderdanen geen eventuele inbreuk kan uitmaken op artikel 8 van het EVRM die uitsluitend betrekking heeft op het behoud van de gezinseenheid en het familieleven (“*L'intéressée est seule en Belgique. Signalons en outre que le fait d'avoir tissés des relation sociales avec des ressortissants belges ne peut constituer une éventuelle atteinte à l'article 8 de la CEDH, qui vise exclusivement la sauvegarde l'unité familiale et la vie de famille*”). Met betrekking tot “*Intérêt supérieur de l'enfant*” wordt gesteld dat er geen kinderen zijn gekend in België (“*Pas d'enfant connu en Belgique*”). Bij “*Etat de santé (incapacité à voyager)*” wordt ten slotte gesteld dat er in het medisch advies van 26 april 2017 geen medische contra-indicatie is (“*Pas de contre-indication médicale dans l'avis médical du 26.04.2017*”).

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM, wijst de Raad er in de eerste plaats op dat *in casu* geen sprake is van een beëindiging van een legaal verblijf maar dat het om een eerste toelating gaat. Zodoende is het tweede lid van artikel 8 van het EVRM hier niet van toepassing en kan het betoog dat gericht is op een schending van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM niet dienstig aangevoerd worden.

Vervolgens wordt erop gewezen dat, opdat er sprake zou kunnen zijn van een schending, vooreerst een beschermenswaardig privé- en/of gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM aanwezig moet zijn. Dit privé- en/of gezinsleven moet bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een privé- en/of gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

De verzoekende partij die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, moet minstens het begin van bewijs aanbrengen van een privéleven en een familie- en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM waarop zij zich beroept.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). Het EHRM benadrukt dat het begrip ‘privéleven’ een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is eveneens een feitenkwestie.

In casu wordt in de eerste plaats vastgesteld dat de verzoekende partij met haar louter beknopt theoretisch betoog in geen geval aantoonde in welke mate artikel 8 van het EVRM geschonden zou zijn. De Raad merkt hierbij op dat ook het administratief dossier geen enkele aanwijzing bevat omtrent het bestaan van een enig (beschermenswaardig) gezinsleven. Niettegenstaande er ten aanzien van de verzoekende partij een administratief verslag vreemdelingencontrole werd opgesteld vooraleer de bestreden beslissing werd getroffen, met name op 18 oktober 2017, moet vastgesteld worden dat de verzoekende partij op geen enkel moment enig gezinsleven in België heeft gemeld en dat geen familieleden in België werden aangegeven. De Raad stipt aan dat in de synthesesnota van 28 maart 2017 inzake artikel 74/13 van de vreemdelingenwet bij het onderzoek naar het gezinsleven werd aangegeven dat de verzoekende partij alleen is in België.

Wat het privéleven betreft, benadrukt de Raad dat het in de eerste plaats de taak van de verzoekende partij is om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven aan te tonen. De verzoekende partij toont echter in geen geval uiteen waaruit haar privéleven concreet zou bestaan, noch op welke manier de bestreden

beslissing een schending van het privéleven in de zin van voormeld artikel 8 zou uitmaken. Bovendien oordeelde het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in het arrest Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling was en dat zij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, dat eender welk privéleven dat de verzoekende partij had opgebouwd tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakte.

Gelet op het gebrek aan een beschermenswaardig privé- en/of gezinsleven, wordt een schending van artikel 8 van het EVRM bijgevolg niet aannemelijk gemaakt. Ook een schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet wordt in deze mate niet aannemelijk gemaakt.

Gelet op bovenstaande vaststellingen, toont de verzoekende partij niet aan dat de bestreden beslissing kennelijk onredelijk zou zijn, niet zorgvuldig voorbereid zou zijn, zou steunen op verkeerdelijke feitelijke gegevens of geen rekening zou zijn gehouden met alle gegevens of dienstige stukken, niet zou steunen op deugdelijke motieven en geen feitelijke motivering zou bevatten die evenredig is aan het gewicht van de genomen beslissing op basis van de elementen die op het moment van de bestreden beslissing in het dossier aanwezig waren. Een schending van de materiële motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsplicht, van het redelijkheidsbeginsel en van het evenredigheidsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt.

De verzoekende partij maakt geen schending van artikel 7 van de vreemdelingenwet, van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de materiële en formele motiveringsverplichting, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van de zorgvuldigheidsplicht, van het redelijkheidsbeginsel, van artikel 8 van het EVRM, van artikel 3 van het EVRM en van het evenredigheidsbeginsel aannemelijk.

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3.3 De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig oktober tweeduizend achttien door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU